

МОЛОДІЙ КОМУНІСТ

Орган Кіровоградського обкому АКСМУ
ІМ. Д. П. ГОРЬКОВОГО

СУБОТА

8 ЧЕРВНЯ

1968 року

Ціна 2 коп.

Дальше збільшення виробництва добрив

Центральний Комітет КПРС і Рада Міністрів СРСР розглянули питання про заходи по забезпеченню розвитку промисловості мінеральних добрив у 1968—1972 роках і прийняли відповідну постанову.

У постанові відзначається, що ЦК КПРС і Рада Міністрів СРСР розглядають розвиток промисловості мінеральних добрив як одно з найважливіших партійних і державних завдань в системі заходів, яких вживають партія і уряд для дальшого розвитку сільськогосподарського виробництва в країні. Постановою передбачено протягом найближчих п'яти років збільшити потужності по виробленню добрив на 48 млн. тонн. Намічено заходи для того, щоб промисловість мінеральних добрив розвивалась на сучасній технічній основі. Передбачено заходи до поліпшення якості і розширення асортименту добрив.

Детальний виклад постанови опубліковано в центральних і республіканських газетах. (ТАРС).

Смерть Роберта Кеннеді

НЬЮ-ІОРК, 6 червня. (ТАРС). Як повідомляє кореспондент агентства Асошіейтед пресс з Лос-Анджелеса, сьогодні о 1 годині 44 хвилини за місцевим часом сенатор Роберт Кеннеді вмер у лікарні.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ ЛЕГКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

ГОСТИНЕЦЬ — КОЖНОМУ

За два дні до цього свята наш кореспондент мав розмову з комсомольськими ватажками двох підприємств області. Обом — одне запитання.

— З якими гостинцями прийшли молоді виробнички до свого свята, як сподіваються зустріти 50-річний ювілей Спілки?

ТАМАРА ДУХОБОР, секретар комітету комсомолу Кіровоградської швейної фабрики:

— Наші хлопці й дівчата з перших днів ювілейного комсомольського року поставили собі за мету щозміни перекивати завдання. На перших наших зборах було вирішено: якщо люди матимуть задоволення од нашого одягу, то лише тоді вважати, що досягли визначеної висоти.

Торік, ми міряли свій доробок по кількості виготовлених пальт чи костюмів. Промайнуло п'ять місяців цього року. Підрахунки робили вже повному. Наших економістів перш за все цікавило, скільки реалізовано продукції швейної фабрики в магазинах. І ось результат: понад план продано на 88 тисяч карбованців верхнього одягу. Нашим модельєрам вдячні степовичани за пальта типу «джерсі» (автор-модельєр Валентина Шевченко). З усього молодий модельєр-конструктор Віктор Русін. Його пальта з дешевих тканин ніде не залежуються в магазинах.

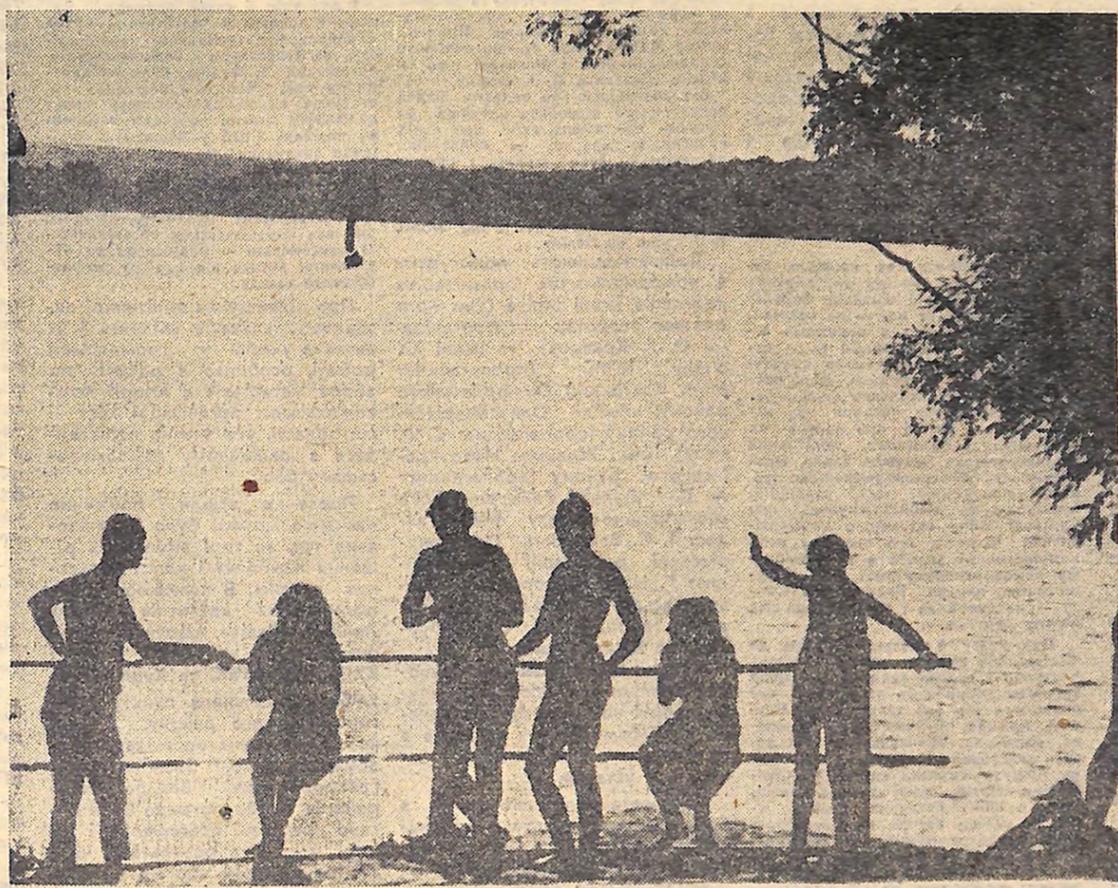
Лише за травень і перші дні червня реалізовано понад 13 тисяч одиниць різноманітного одягу, який виготовлено на нашій фабриці.

ВІКТОРІЯ САУС, секретар комсомольської організації Кременівської меблевої фабрики:

— Щомісяця ми маємо надпланову продукцію. Оце повеземо свої меблі на республіканську виставку в Черкаси.

Шойно отримали замовлення — виготовити двісті буфетів, 120 книжкових шаф, 50 секретерів. Наш молодіжний колектив дав обіцянку справитися з дорученням протягом червня й липня. Ці меблі виготовлятимуться на новій технологічній лінії. Вони будуть покриті гарним лаком, дешеві й зручні.

Бригади Павла Судаківа та Віктора Півторядні вже готовили перші партії замовлених меблів. Спеціалісти оцінили їх роботу високою оцінкою. Тепер слово за тими, хто купить наші шафи чи секретери. Та молоді виробнички переконані: споживач буде задоволений.

РОМАНТИКИ.

Фото А. МАНУШЕВСЬКОГО.

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА

ЦЕГЛИНИ рожевою, наче засмагли на сонці. Ти пристукуєш їх кельмою.

— Отак, — промовляєш. І вже кладеш іншу. А тоді до товариша:

— Все-таки добре будувати, не руйнувати.

— А багато вже збудував отаких краєунів? — запитує.

— Хоч найбільше, все одно мало...

Збагнула відразу, що будівельник охочий до слова. А може, вони всі такі?

Вітерець гуляє першим поверхом, де тільки сьогодні була покладена тобою остання цеглина.

А хіба тільки тут? Будинок № 59 на Черемушках, ковальсько-пресовий цех заводу «Червона зірка», такий же цех — на Агрегатному.

Ще тоді, коли закінчив кіровоградське професійно-технічне училище № 2, твердо вирішив піти мулярем.

— Можна зайнятись чимось неклопітним, щоб без нервів. А ти... на будову, — розраджували знайомі.

...Дев'ять ранку. Гуртожиток на Уфимській спить.

— Дурні в неділю працюють, — зазначає Микола Острожан.

Твій товариш Володька теж пірнув під ковдру. Йдеш один.

— Думаєш, не з'явиться, — поєміхається бригадир. — Бери лопату. Місце прочистимо для піску... Ох і дощ! До кісток дістає. Осінь...

Погім буде. У важких зоботях, мокрих фуфайках. Вже забули, коли в туфлях ходили.

Прийшов Володька. Пиріжків приніс.

— Відпочинь, Василю. Думаю, голодний, як вовк. А ти сплять, хоч гуртожиток підпали. Микола сказав, що найкращий продукт — неалія.

ТИ ПРИГЛАДУЄШ один з днів. Віл і розповів мені про тебе. — Василь Морозов — справжній майстер. Це — його робота... Після армії в мою бригаду прийшов. Правда, йому трохи важко доводиться — в школу вечірню ходить, редактор «Бойового листка», агітатор...

комуністичної праці. Збуджені будівельники. Анатолій Сокурєнко — теж. Хвалить дуже, значить завтра буде вимагати ще більше.

Ти зійшов на купу цегли. До цього дня довго готувався, а тут розгубився:

— Значить... Працювали добре. Були і огріхи, чого там критись...

Ради такого випадку купив пляшку вина. Погуляти не довелось — викликали на другу зміну.

Твій найкращий товариш теж десь пішов. Коли повернувся вночі з роботи, на столі записка: «Твоє вино взяв. Одружуюсь. Приходь в 20 кімнату. В.»

Це, звичайно, була друга радість.

Я дивлюсь, як вправно ти кладеш стіну. Признаєшся, трохи розмарюєшся: цілий день цеглину на цеглину, та кельмою вертіти. Чи не одноманітно? Тобі б личило бути вчителем або диригентом. А ти щиро дивуєшся: не вже моя праця не цікава?

Бо коли справді — «моя робота», «мої плани», коли не мислиш без цього себе, тоді буває інакше. І слава не обов'язково приходить, та про неї й думати ніколи, а здивувати, вразити когось — і в гадці такого не маєш. І ще... Дуже стомлюєшся. Зате навідується до тебе радість. Ти знаєш, яка вона. Не від подарованих квітів чи вірша, написаного тобі одному. Від роботи...

ЩЕ ХЛОПЧИНОЮ, бігаючи селом, мріяв будувати величезні будинки, не такі, як у вашому радгоспі «Червоний землероб». Мріяв... Пізніше переконався, що мріяти куди легше, ніж працювати заради мрії. Треба було виконати гори чорної роботи, примусити повірити в себе.

Анатолій Сокурєнко — твій бригадир. Віл і розповів мені про тебе.

— Василь Морозов — справжній майстер. Це — його робота... Після армії в мою бригаду прийшов. Правда, йому трохи важко доводиться — в школу вечірню ходить, редактор «Бойового листка», агітатор...

Що можна ще додати до твого портрета? Що тобі — 24 роки? Мало? Багато? Мабуть, найкраще — вимірювати ділами, що залишаться по роках.

Для цього варто пройтись молодими Черемушками, вулицею 50-річчя Жовтня, і ви побачите його благородну роботу — Василевого молодого віку.

Л. ПОПРАВКО.

Трест «Кіровоградськбуд».

◆ Н О В И Н Е

СТУДЕНТСЬКА НАУКОВА

В Кіровоградському педагогічному інституті імені О. С. Пушкіна сьогодні закінчує роботу триденна наукова студентська конференція, присвячена 50-річчю ВЛКСМ. В перший день відбулося пленарне засідання, в якому, крім студентів, взяла також участь секретар обкому комсомолу С. Кулагіна. Останні два дні учасники конференції працювали по секціях.

Ф. КРИВИЙ,

секретар комітету комсомолу інституту.

ОЧИМА ЮНИХ ГОСТЕЙ

Дітячя туристська станція організувала вчора триденну екскурсію для учнів молодших класів.

Юні громадяни Олександрівки, Бобринця та Новгородки побувають на хуторі «Надія». Решту часу будуть знайомитися із визначними місцями Кіровограда.

П. ЛАВРОВА,

директор екскурсійно-туристичної станції,

м. Кіровоград.

Солістка самодіяльного заслуженого ансамблю танцю УРСР «Ятрань» Людмила КОВРИТА.

Фото А. МАНУШЕВСЬКОГО.

ГОЛОВНА ОЗНАКА — ТВОРЧЕ ГОРІННЯ

До підсумків політичного навчання молоді в 1967—68 навчальному році

Виступаючи перед учасниками Пленуму ЦК ВЛКСМ в лютому 1967 року, Генеральний секретар ЦК нашої партії Л. І. Брежнев підкреслив, що завдання комсомолу полягає насамперед у тому, щоб навчити всю нашу молодь глибоко і всебічно оволодівати марксистсько-ленінською теорією. Вирішення цього завдання в значній мірі сприяє навчання молоді в гуртках, семінарах і клубах комсомольської політичної освіти, яке пробуджує в юнаків і дівчат інтерес до політики, до марксистської книги — джерела наукового комунізму, розширяє їхній кругозір, допомагає розібратися в складних явищах суспільного життя, знайти правильну оцінку подій і явищам, накреслити правильний життєвий шлях.

Розроблена ЦК ВЛКСМ система політичного навчання молоді, а також трирічний досвід роботи за новими програмами дали змогу творчо підійти до комплектування політгуртків, семінарів та клубів, враховуючи при цьому рівень загально-освітньої та політичної підготовки юнаків і дівчат, їх вікові та професійні особливості, інтереси, нахили та уподобання.

Саме творчий підхід більшості комсомольських ватажків до організації політнавчання молоді сприяв значному розширенню мережі гуртків, семінарів та клубів, а також більш широкому залученню різних категорій молоді до політичного навчання. В системі комсомольської політичної освіти навчалось більше 40 тисяч юнаків і дівчат. Значно розширилась політмережа в Криворізькому, Мелітопольському, Петрівському районах.

Успіх політичного навчання, незалежно від його форм, у значній мірі визначається досвідом, вмінням, рівнем підготовки, ідейною переконаністю і майстерністю пропагандиста. Тому комітети комсомолу при підтримці партійних організацій приділили велику увагу доборові пропагандистів. Завдяки цьому майже 700 гуртків, клубів і семінарів комсомольської політосвіти очолювали комуністи, близько 800 пропагандистів мають вищу або незакінчену вищу освіту.

Ось, наприклад, як пройшло заняття в гуртку «Бесіди про партію» на Криворізькій швейній фабриці по темі «Що таке політична партія». Заняття почалося з короткого огляду подій в нашій країні та за рубежем, з яким виступили слухачі гуртка Людмила та Рудько. Далі пропагандист Г. Мельниченко провела бесіду, розкриваючи питання про народ, класи і партію, про партію як виразника економічних, політичних та ідеологічних інтересів класу. Пропагандист дохідливо розповідав про партію прогресивну та реакційну, буржуазну та дрібнобуржуазну, про багатопартійну систему в капіталістичних країнах, про провідну роль комуністичної партії в міжнародному демократичному русі, про Комуністичну партію Радянського Союзу — натхненника і організатора всіх наших перемог.

Про увагу й інтерес слухачів до бесіди, про вміння пропагандиста доступно і цікаво викласти матеріал свідчать добре його записання, яке виявилось під час закріплення. Слухачі Крамар, Стрижаченко, Кривоноза, Пирогова, Точиласко та інші досить змістовно відповіли на питання, чи можуть існувати класи без політичних партій, чому виникає партія, чому в капіталістичних країнах існує по кілька партій, від чого залежить характер партії — реакційний, прогресивний чи революційний, в чому суть політичної боротьби конкуруючих політичних партій у капіталістичних країнах.

Цікаво, з вигадкою, проводить кожне заняття теоретичного семінару «Молодь і суспільний прогрес» пропагандист з

Олександрійської швейної фабрики Г. І. Комлев. Найчастіше форма проведення занять у цьому семінарі — Ленінські уроки.

Готуючись до проведення ленінського уроку по темі «Ленін та його соратники», слухачі семінару прочитали ленінську бібліотечку з 20 книг та брошур, більшість з них підготували самі слухачі. Причому кожен підкреслював те, що особливо схвилювало його в біографії того чи іншого соратника В. І. Леніна.

Від розповідей про великих людей пропагандист підводив слухачів до розмови про самих себе, про свої сучаснікві, про те, чи правильно, чи-ленінськи вони живуть і працюють, чи все роблять для виконання заповітів вождя. Висповов ленінського уроку такі: ми — молоді ленінці, то хай же кожен з нас звіряє свої кроки по Леніну.

Добре працюють політгуртки в комсомольських організаціях колгоспів імені Ілліча (там його очолює секретар парторганізації О. Г. Кравцов) та імені ХХ з'їзду КПРС (пропагандист М. І. Ковтонюк) Онуфріївського району, «Росія» Олександрійського району (пропагандист С. Ф. Чала), імені Жданова Новоукраїнського району (пропагандист А. Д. Дуля), Гайворонського міськпрожкомбінату (пропагандист Т. С. Вансович), Олександрівської райлікарні (пропагандист Г. Н. Нечипоренко), Кіровоградського заводу радіовиробів (пропагандист С. О. Фурман) та багато інших.

Позитивно впливають на роботу політгуртків і особливо клубів творчі контакти пропагандистів і комсомольських ватажків з працівниками культурних закладів і установ.

Допомога політичній освіті з боку закладів культури починається створенням методичних кутків, які діють зараз при більшості бібліотек області, і закінчується активною участю самих культурних працівників в організації і проведенні ефективних, емоційно впливових форм роботи в гуртках і клубах.

Підсумкові заняття в системі комсомольської політичної освіти пройшли у формі диспутів, Ленінських уроків та тематичних зборів, на яких перед кожним ставилося питання: в чому ти вбачаєш мету свого життя, як готуєшся зустріти 50-річний ювілей комсомолу і 100-річчя від дня народження В. І. Леніна? Ці заняття показали інтерес молоді до політичних знань, певне розширення політичного кругозору молоді, вміння орієнтуватися в складних питаннях теорії наукового комунізму і, нарешті, зросло політичну активність.

Важливіми були також заняття в політичному клубі «Глобус» Криворізького гранкар'єру, де секретарем комсомольської організації Л. Феділа, було проведено по темі «Молодь і політика». У виступах на цьому семінарі власні політичні гнівні засудили агресивну політику США у В'єтнамі і вирішили закликати всю молодь кар'єру управління побудувати в позаурочний час бетонну дорогу, а виручені кошти перерахувати у фонд допомоги героїчному В'єтнаму. Другого дня вся комсомольська організація — 74 комсомольці — працювала на будівництві дороги від кар'єру до шебеневого заводу.

Про підвищення політичної активності слухачів свідчить і їх активна участь у громадській роботі, особливо в роботі по збору матеріалів з історії комсомольських організацій міст і сіл області, яка значно пожвавилася в ювілейному комсомольському році.

Проте не всюди політичне навчання молоді було організоване так, як того вимагають рішення партійних і комсомольських органів. В комсомольських організаціях колгоспів «Шлях Леніна», «Росія», «Дружба» Онуфріївського району, імені ХХІІ з'їзду КПРС та Куцівського хлібоприймального пункту Новгородківського району, в ряді комсомольських організацій Новоукраїнського, Знаменського, Гайворонського, Вільшанського районів, м. Кіровограда були погано враховані особливості і запити молоді, в результаті чого створені гуртки або не відповідали рівню підготовки молоді, або не викликали інтересу з її боку, тому на довгий час припинили свою діяльність, заняття в них проходили нецікаво, при низькій активності слухачів.

Негативно позначилося на роботі гуртків, семінарів та клубів політичної освіти також те, що в деяких з вказаних районів та в Олександрійському, Петрівському, Компанієвському комсомольські ватажки несерйозно поставилися до добору пропагандистів, залучивши до пропагандистської роботи невідповідних людей, які не змогли знайти засоби для підвищення ефективності політичного навчання, проводити заняття сіро, одноманітно, нецікаво.

Не завжди на належному рівні проходило навчання пропагандистів.

Ряд райкомів комсомолу слабо контролював політичне навчання молоді.

Всі ці недоліки вимагають негайного виправлення. Система політичного навчання, що діє нині, змінюватися не буде, тому міськкомам, райкомам, комсомолу треба вже зараз приступити до комплектування гуртків, семінарів та клубів політосвіти, залучити до керівництва ними не тільки грамотних і досвідчених людей, а перш за все тих, для кого робота з молоддю є покликанням, хто любить цю справу і вмє працювати з молоддю.

На підсумкових заняттях у гуртках і клубах політосвіти комсомольці накресливали плани діяльності своїх організацій на літній період. Червоною ниткою в цих планах проходить підготовка до ювілею комсомолу і насамперед — збір матеріалів з історії місцевих комсомольських організацій. Цю роботу треба продовжити і в новому навчальному році в системі комсомольської політичної освіти.

Комітети комсомолу мають постійно змінювати творчу співдружність із культурними закладами, що допоможе в значній мірі підвищити ефективність політичного навчання.

Організуючи політичне навчання молоді, треба і надалі звертати увагу на глибоке роз'яснення рішень ХХІІІ з'їзду КПРС та ХХІІІ з'їзду КП України, з'їзду комсомолу, на мобілізацію і забезпечення творчої участі юнаків і дівчат у виконанні п'ятирічного плану, зобов'язань на честь 50-річчя Ленінського комсомолу.

С. ЯНЧУКОВ,
заступник зав. відділом пропаганди і культурно-масової роботи обкому ЛКСМУ.

Ще й року нема, як він в гурті механізаторів колгоспу «Шлях до комунізму» Новоархангельського району. Та в селі його вже називають справжнім господарем. На тій площі цукрових буряків, де працює Василь Ляшенко, порядок: посівня доглянуті за всіма правилами агротехніки. І зміни завдання комсомольсь виконує на 135—140 процентів.
Мета в молодого механізатора — бути з гарним гостинцем напередодні ювілею Ленінського комсомолу.
Фото В. СУСПЕНКА.

ПОЕТЕСА З ЛЕГЕНДИ

Перша і єдина книга віршів Ганни Жижко «Троянди за ґратами», яку щойно випустило республіканське видавництво «Молодь», воскресила, виірала із забуття, вивела з хвилюючих легенд і переказів, що побутують на Волині, у широкий літературний світ талановиту поетесу, людину небуденного обдарування і полум'яної революційної пристрасності. Її муза народилася у в'язниці і мужній серед тюремних мурів. Римовані рядки писалися на

стінах камери-одиночки як заповіті одностудцям, борцям за волю рідної землі, або на невеликих аркушах-листівках, що кликали повставати проти соціального й національного гноблення.

Тільки-но зустрівши свою дев'ятнадцяту весну, Ганна Жижко згуртувала в 1920 році на Волині, жорстоко придушеної буржуазною Польщею, першу комсомольську організацію. В 1923 році дівчина виступила одним з ініціаторів першотравневої демонстрації у рідному Турійську.

Неодовзі молода підпільниця вступає до лав Комуністичної партії. За час своєї бурхливої і надто нелегкої революційної діяльності вірна послідов-

ниця Івана Франка і Лесі Українки створила близько двохсот віршів. Переважна більшість із них знайшла дорогу до людей крізь ґрати і багнети в'язничної сторожі. Частина віршів друкувалася в газетах і журналах на Радянській Україні, інші усно поширювалися серед земляків, ставали піснями.

Тепер прекрасна книга поезій здійснюється нетлінним пам'ятником яскравому, як спалах зірки, життю волелюбної дочки українського народу.
(РАТАУ).

ЗВАННЯ ГОРДЕ — РОБІТНИК

ПРАКТИКА... Для кожного випускника профтехучилища № 6 в цьому слові — великий зміст. Адже то перше серйозне випробування перед вступом у самостійне життя на горде звання робітника. То екзаменування знань, трудолюбства, дисципліни. Перший заводський гудок, перша виконана норма...

Практику чекали нетерпляче. Мріяли швидше потрапити на якість велике підприємство. Ну, скажімо, — на «Червону зірку».

Хотілося відчутти себе справжнім робітником!

Ще задовго до початку практики дирекції училища і заводу «Червона зірка» уклали договір, в якому кожна сторона брала на себе певні обов'язки.

Підприємство зобов'язувалося забезпечити учнів обладнанням і підготовленими робочими місцями; не допускати простою, забезпечити інструментом, головними і допоміжними матеріалами; не допускати використання учнів на роботах, що не пов'язані з набутою професією; видавати учням на період практики спецодегу, взуття.

Училище в свою чергу мало потурбуватися про міцну теоретичну підготовку учнів, вивчення правил техніки безпеки, бережливе ставлення учнів до обладнання, економічне використання матеріалів.

Після ознайомлення з цими документами виникає враження, що все передбачено, все враховано, і практика повинна пройти як можна краще.

Група № 8, учні якої оволодівають професією слюсаря-складальника, проходить практику у другому механоскладальному цеху. І треба сказати, що хлопцям поталанило, бо головне гасло стосуюнків училища й заводу — виховувати майбутні кадри. У цеху на учнів дивляться як на справжніх робітників, довіряють роботу, створюють умови для оволодіння всіма потрібними операціями.

Мабуть, тому учні й збираються після училища працювати якраз у цьому цеху.

Практика набагато підвищує кваліфікацію, майстерність, — це відзначають складальники Сашко Діденко, Олексій Сова, Валерій Сергієнко.

Радує висока теоретична підготовка учнів, — говорить цеховий майстер П. С. Стаговський.

Сергій Поляков та Володимир Тохтін

ЛЮБОВ... І ПРАКТИКА

виконують норму слюсарів-складальників на 120 процентів.

У четвертому механоскладальному цеху — учні — електрики. Їм не видали інструменту.

Доводиться позичати в робітників, а він їм і самим потрібний, — скажиться Володимир Швецов.

У цьому ж цеху та в третьому — значна кількість зв'язувальників з групи № 15. Ваня Цуркан розповідає:

— Робота у нас цікава. Практика дає багато користі. От якби не було простої. Згаємо іноді до двох годин.

Іноколи учнів через те, що немає робочих місць, відсилають додому. Деякі хлопці півтора тижні ходили на завод, не маючи робочих місць. Дирекція училища забрала їх у майстерні.

Буває й таке, що учнів використовують не за професією, відправляли у третю зміну тих, кому ще немає 18 років.

Це — не система. Але небажані і поодинокі випадки. Завод повинен подбати, щоб випускники училища прийшли на це підприємство.

Можливо, доцільно було б створити на заводі учбові цехи, які б мали зацверджений виробничий план? Це б піднімало авторитет практики, усунуло б багато питань, які вирішувати сьогодні нелегко. Адже хлопці, люблять працювати, прагнуть підвищувати свій професійний рівень.

С. АНТОНЕНКО.

У Франції триває могутній страйковий рух, що спалахнуло у середині травня й охопило 10 мільйонів чоловік. Він продемонстрував силу і згуртованість французьких трудящих у боротьбі за задоволення їх насущних економічних і соціальних вимог.

В ході класової битви, ясно виявилася воля трудової Франції до політичних змін у країні. Мільйони трудящих підтримали заклик Французької компартії добиватися створення народного уряду демократичного союзу з участю комуністів. Під лозунгом «Народний уряд!» в Парижі та багатьох інших містах країни відбулися демонстрації, в яких взяли участь сотні тисяч чоловік, у тому числі й молодь.

(Фото з журналу «Фрайе вельт».)

СОФІЯ ГОТУЄТЬСЯ

Недалеко той день, коли в Софії — столиці Народної Республіки Болгарії прозвучать урочисто-фанфарні, запалає фестивальний вогонь. Вони сповістять про початок IX Всесвітнього фестивалю молоді і студентів.

Прибуття численних гостей і делегацій, багата і різноманітна культурна і спортивна програма ставлять перед організаторами серйозні завдання. Одне з них — швидко будівництво цілого ряду об'єктів. Ось уже декілька місяців в Софії посилені темпами ведуться найрізноманітніші будівельні роботи.

В кварталі Іскр будується фестивальне містечко. Воно складається з десяти житлових корпусів на 1170 квартир. Зараз ведуться внутрішні опоряджувальні роботи, об'єднані в один комплекс. В цьому містечку з повним комфортом розмістяться майже половина делегацій.

До приїзду делегатів і гостей фестивалю в Софії відкриється багато нових ресторанів. Лише в самому фестивальному містечку будуть діяти чотири ресторани на чотири тисячі місць.

В Парку Свободи будується новий критий тенісний комплекс з двома кортами і трибунами на 800 чоловік. Це цілком сучасна архітектурна споруда з складних конструкцій розміститься на площі 3800 кв. метрів.

Але, безперечно, найбільш складний і монументальний об'єкт, який споруджується для фестивалю, — «Студентський фестивальний зал — 1968». Розміри цієї грандіозної будови 136 метрів у довжину і 60 метрів у ширину.

Посиленими темпами ведеться будівництво плавної бази. Воно складається з басейну для стрибків, басейну олімпійських розмірів і дитячого басейну. Всі вони будуть мати найсучасніше досконале очисне обладнання. До початку фестивалю завершиться будівництво ще двох плавальних басейнів.

Крім діючих літніх театрів і відкритих майданчиків, в різних районах столиці будуються ще 15 тимчасових літніх естрад. Одночасно з новим будівництвом у Софії здійснюється за планом ремонт більш як 180 інших

приміщень — кінотеатрів, виставочних і спортивних залів, шкіл і студентських гуртожитків, ідеальні буфетів, кафе і т. ін. Посилено ремонтуються й шляхи.

Гостинна красуня Софія готується до зустрічі гостей. Вся болгарська молодь, весь народ зустрінуть їх з розкритими обіймами. Фестиваль перетвориться в велике свято миру і дружби між народами всіх країн.

Чехо АТАНАСОВ, болгарський журналіст.

Після виступу „Молодого комунара“

В газеті № 49 від 25 квітня 1968 року була надрукована стаття нашого спеціального кореспондента «...плюс Катя», в якій розкривалися недоліки виховної роботи в Хмельській середній школі Маловісківського району.

Маловісківським райкомом партії і районним відділом народної освіти була створена комісія для перевірки фактів, викладених у статті. Як повідомив нам завідувачий Маловісківським райвно гов. Павленко, факти, висвітлені в газеті, визнані вірними. Райвно вжив заходів до їх ліквідації. Директор школи т. Жабокрицький на час перевірки у багатьох питаннях змінив методи керівництва роботою школи.

перевірки це. Працював до останнього дня. І так ніхто й не зміг врятувати його.

Ось поховальна фотокартка з нього. Мені дуже журно дивитися на прикриті очі, на вироблені руки, які вже ніколи не пригорнуть мене. Я ж ніколи не почую дорогого слова «дочко», не притулюся до його грудей... Залишилась мама. Мама, яка вона ніжна і добра! Лише від неї я зможу почути теплі слова, зможу відчутти ласку. Але здоров'я мамине теж дуже погане. Як складеться моє даліше життя — не знаю... Може, я така нещаслива, а може, просто так... Зараз переді мною багато мрій. І не може ж бути такого, щоб бо- дай одна з них не здійснилася...

Валя ШЕВЧЕНКО.

с. Цвітче Олександрівського району.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ МОЖЕ, Я НЕЩАСЛИВА?

Накралає легкий дощ, прозорий, теплий дощ. Він падає на дахи будинків, на дерева, на землю. Особливо красиво в гаю, коли з дерев висають кришталеві серезки.

Це мої улюблені дні. Дуже гарно на вулицях, але до серця у мене чомусь не впадає.

Дні біжать непомітно. Декілька років назад я була зовсім маленькою. Пама й тато ті дні, коли йшла з мамою перший раз до школи. Це була для мене дуже велика радість. А вже вчорашній першого класу! Світлий сонця було в моїх очах, коли одержала першу записку!

Для мамі і батька це таке було щасття. Я ніколи не забуду свою першу ви-

тельку Галину Миколаївну Філіпенко, яка вклала всі зусилля, щоб вивчити нас. Вона була для нас, як мама. Ми з нею ділилися і радістю, і горем.

Минули літа... І ми, учнівські, стоїмо на порозі життя. Ось скоро залишимо школу, залишимо своїх вчителів, які вчили нас. Кожен вибере свій шлях у житті. Але найдорожчою згадкою залишиться для нас школа. Скільки всього хорошого, теплого й привітного ми дізналися за ці роки.

Я ніколи не думала, що мені доведеться закінчувати школу без рідного, дорогого батька. А трапилося велике нещасття. Важка хвороба прикувала його до ліжка. Але він намагався

НА РОЗМИТІЙ ДАМБИ

ОПОВІДАННЯ Микола СТОЯН

ВАМ доводилось бути класним керівником? Та ще десятого? Ні? То ви й уяви не маєте про справжній клопіт. У всьому...

Це такий час, коли дівчатка давно стали дівчатами і переросли у неспісних красунь, і на них задивляється усе село.

Це такий час, коли у хлопців починають бентежитись серця.

Це такий час, коли ти, Пилипе Даниловичу, знай одне — бережи й бережи їх. А як їх убереш? Хто прийде до тебе, постукає у вікно і скаже:

— Пилипе Даниловичу! Мені страшенно подобається дівчина, ота білява, що працює телефоністкою на пошті?..

Це тобі не виконання й перевірка домашнього завдання, де все видно, як на долоні... Досі на них фронтах я не бачив жодної хмарини на горизонті. Диспути, обговорення книг, зустрічі з ветеранами воєн, з героями жини і слави — в класі вирувало життя. А вважався клас одним із кращих у школі. І справедливо: дівко жодної, дисципліна хороша.

Вночі я довго перевіряв зошити. Мої ж десятикласники розписали «День у полі» як поети. Та й чому не розписати, коли всі вони працювали і біля комбайнів, і на токах, і мчали на машинах з зерном на елеватор? На другий день я мав лише два останні уроки. І заснув спокійним і міцним сном трудівника і праведника.

І хіба ж я знав, що вранці вдарить грім? Дружина вранці біда й перелякана розбудила мене і сказала:

— Пилипе! Вставай! До тебе Гнатюк й Коломійці прийшли!

— Що їм треба?

— Хлопці у них зникли!

Сну, як не було. Я швидко одягнувся, вмився і вийшов у вітальню.

СТОЯНІ всі четверо, дві матері. Два батька. Матері заплакали. Батьки захмарені. Розхристаний Гнатюк ступив до мене:

— Де наші діти, Пилипе Даниловичу?

Отак завжди. Горі якесь — найперш до мене. Радість — до мене. Неначе я маю сто двадцять сердець у грудях... Де їхні діти?..

І тоді заголосила Коломійчиха:

— Скільки у вас просила, благала — розбийте цю дружбу. А ви своєю — доповнюють один одного! От і доповнили. Затяг той баламут і мою дитину десь у прірву. Може, вони вже в міліції!

Волосся на голові почало ворухнутися. Льюсь Гнатюк і Василь Коломійці. Два хлопці — і два різні характери. У всьому, Василь спокійний, тихий, дорогий мій академік Василь. Він усе знав, він багато читав, він мав надзвичайну пам'ять. А Льюсь — по- дит, вітер, вогонь, насмішник, красивий, з білявими кучерями, з атлетичними грудьми. На нього задивлялася не одна дівчина. І це правда, що я стою за його дружбу. Я навіть посадив їх обох за одну парту. Мені дуже хотілося, щоб вони подружились і вони подружились. Льюська спускав у Василя вправи, задачі, але давно, ще з дев'ятого почав учитись набагато краще, прикушував свій гострий, як бритва, язик, а в десятому — диво з див — закономірно, справедливо за першу четверть мав дві четвірки — а хмілі і алгебри. Багато дала ця дружба і для Василя.

І ось па тобі. Все в мені задерев'яніло. Всі четверо тепер звинувачували мене у всіх гріхах. Я кинув рятівники:

— Ходім у школу...

ТАМ уже йшли заняття. Я вкликав у вчительську Валюку і їхнього друга Володю Рубана:

— Валюшо! Гнатюк і Коломійці у школі?

— Нема, Пилипе Даниловичу.

— Де ж вони? Он батьки кажуть, що їх цілком ніч не було вдома.

Мені здалось, що у Василя в очах блиснув якийсь лукавий вогник. Проте, вона відвела очі до вікон:

— Не журіться, Пилипе Даниловичу, — вони знайдуться.

Несподівано від вікон одвернув свою циганську голову Володя Рубан:

— Пилипе Даниловичу, йдуть!

Йшли, Прийшли. Стали. Такі, як завжди. Без ніяких сліз і крові. Ніби й нічого не трапилося. Василь, сербозийний, а в Льюськи — сміх в очах, і я не витримав. Мої нерви здали. Я закричав, не вибираючи слів, забувши про естетику, про те, що ще вчора читав їм чергову лекцію про правду хорошого тону.

— Де ви були, людоїди? Де ви були, переробники тили? Де ви були, ідоли кам'яного віку?!

Василь усміхнувся кучками вуст:

— Де ми були, Пилипе Даниловичу, там нас уже немає...

Батьки плече-в-плече підсунулись до мене. І на дверях кімнати завуча з'явилася секретар Раїса Василівна і усміхнулася. Мабуть, за моїх людоїдів... Вона молода, ти можна усміхатись... А мені... Що робити мені? Не знаю, що б і зробив далі... Як ось і Льюська обізвався, і в одягості остовнів. Льюська струсну своїми кучерями і розпустив свій язик:

— Та не хвилюйтесь, Пилипе Даниловичу... Може, ми з дівчатами, що ніч астрономію закридували і вивчали зорі!

Раїса Василівна ахнула. Аж тепер батьки кинулись до них. Коломійці скубнув свого за вухо і, здається, шматок пуха опинився у потилицю. Сили у мене не так і багато, але я стійко став між батьками і дітьми, підняв обидві руки і гримзу на всіх — на Василя, Льюську, Валюку. Володю:

— Геть, поганці, в клас, на уроки! Будуть вам і зірки, і сні!

І коли за ними гуркнули двері, я впаив на стілець і важко зігнувся:

— От і догулялись ми з вами!

Льюська пустомел, яких світ не бачив. А може, він говорив і правду? Може, мені доведеться бути батьком на длох післялях?.. Добре, що директора покакали на нараду. А то б...

ПІШЛИ й батьки. А для мене... Був день і його несов не було. Учитель приходив на уроки і заявляв, що Гнатюка і Коломійця ніби й нема в класі.

— Що ж вони роблять?

— Куняють...

А вчитель фізики, що дуже любив вживати одне словечко і якого всі уні і вчитель поза очі звали не Дмитро Павлович, а вибачаюсь Павлович, кинув на стіл журнал:

— Вибачаюсь, Пилипе Данилович, але ваш Коломійці зрвав мені урок.

— Василь? Кричав? Співав?

— Вибачаюсь, слав, і вибачаюсь, хронів на весь клас.

Збожеволіти можна. Де вони бузи? Де вони пропадали всю ніч?

Про все я дізнався пізніше...

Льюська йвав автобусом з Кіровограда. До нього Кайжанки йде дорогою степами, понад двома лісами через Могутинку. У тому автобусі він познайомився з дівчиною з Могутинки і вечорами почав топтати до неї стежку. І згодом (як не йому вдалось?) потяг з собою і Василя. Василь, книжник і відлюдко Василь, побачив, що на світі, крім алгебри, історії, хмілі є ще привабливі сині очі...

Після чергового побачення пізнього вечора обидва вертались з Могутинки. Поминули крайні хати, пройшли трохи степом, ступили на дамбу. Справа ледь-ледь біля ставок, а внизу розсталися ганбокий яр. Коли добрались до середини дамби, Льюська схопив за руку Василя:

— Чуюш?

— Чую!

І побігли. На самому краю внизу клекотіла вода. Дамба обривалась. Вода розмила її і утворила невеличку прірву. Мовчанку порушив Льюська:

— А вранці йтме рейсовий автобус з Пачівки, і добре, як шофер помітив. Ввечері ж дамба була цілою!

— А коли йнак машина — з ходу, з люту?..

— Треба повідомити в село!

— А що це дасть? Ніч же... У конторі колгоспу — ні душі, у сільраді варту безогній Чумаченко. Його й гарматою не розбудили.

— То що ж?..

— Повартуємо ніч.

— А знаеш, Василю, — це здорово... Коли дізнається Пилипе Данилович — зразу лекцію. Любить такі діла. На рідношах і дописав напівше в районну газету!

— Ти, Льюсь, Пилипа Даниловича не чіпай... І знаеш, Льюсь, нікому про це — ні слова. Що ж тут особливого? Хіба кожен з нашого класу не зробив би так?..

Василь як завжди, говорив правду... Кожен з десятого «а» став би на таку парту... Мій комсомольський, десятий. Як я його любив, за це... Коли песною проірвали бурки і Сухенчиха захворіла, вони вишили всі на її ділянку і проірвали за десь... При розракуванні Сухенчиха — їм гроші... Не вали ні копійки...

А тоді Василь ще раз заговорив до Льюськи:

— От тільки одягнені ми не на варту... З річки тягну холодом.

Тягло. Ганбока ніч пізньої холодної осені і тоді подарувала хлопцям не зорі, а пронизливий сирій туман, що пробірав до кісток.

Льюська відповів:

— Бігатимемо! А дамби не кинемо!

Бігали. Скакали. Танцювали. І вальсували. І танго, і ча-ча. Не допомагало. Як зацокотили зубами, Льюська побіг у Могутинку. Як він вкликав, не сполохавши батьків, Льюську за яким сигналом піднялась вона, не відомо. Але вона вийшла, вислухала його, внісела фуфайку, а в сонного батька витягла з-під боків кофуху...

У ХЛОПЦІВ усе стало веселішим. Ніч тривала, мов вічність. Та всьому настав кінець... До дамби йшов переповнений рейсовий. На дорозі у світлі фар стояли Льюська і Василь:

— Завертайте на Пенькове! Дамбу проірвали! Автобус розвернувся і, пролізучи терпаву мечами-фарамі, поїхав назад у село, щоб на великій вулиці завернути на Пенькове.

Через годину, коли почало світати, з Кайпанки з'явилась ще одна машина. Їхали будівельники. Завернули і їх. Біліше машини не було. Розвідничість, Льюська відніс фуфайку і кофуху. Як вернувся, з обох боків приїри поставили стовпці. І щоб ще було ясний проїжджим водіям, не пожаліли й своїх картузів...

— Я нічого не знав. Та й хто міг мені тоді про все розповісти? Ви ж не забули, що обоє умовились — нікому ні слова?

Хмарні почали розходитись під обід. Раїса Василівна дала мені дивну телеграму з Могутинки.

«Кайпанка. Середня школа. Повідомте привітання двоє учнів, що вартували на розмитій дамбі...»

Невже двоє — то мої двоє?!

Коли школа спустіла, коли я в клопотах забув залишити свій клас, прямо на подвір'я підкотив голубий автобус. З нього зійшов літній шофер:

— Насялу знайшов слід... У вас тут є два хлопці в десятому... Врятували машину й людей...

...Он сидять вони двоє... Плече в плече. Вогонь і вода... Я й дівчат їхніх уже знаю. До чого це лобов'язує марудна служба класного керівника.

Володимир ЧАБАНЕНКО

ГОЛУБИЙ ГОРИЗОНТ

МІСТО переповнено шкертю блакитню, і вона посміхнулася пелюстками ромашок у руках дівчини, що пробігала повз юнака, вона плескотить у казюжцях, що залишились на асфальті після дощу.

Перестрибуючи через калюжі, юнак у темно-блакитному костюмі із золотими шевронами на рукаві поспішає. Ось асфальтова доріжка підбігає до будинку, спотинається об східці, застигає. Погляд зачепив зустрічається з написом біля дверей: «САСОВСЬКЕ ЛЬОТНЕ УЧЛИЩЕ ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ ІМЕНІ ГЕРОЯ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ Г. О. ТАРАНА».

Юнак відчинив двері до класу матеріальної частини — викладача ще немає. Клас аж спій від курсантських мігів.

— Привіт, Серьоже! Салют! — вітаються з усіх сторін класу.

Чіткою ходою бувалою офіцера до класу входить викладач.

Відповіді курсантів чіткі.

— Курсант Таран! — погляд викладача спинається на знайомих вже нам юнакові.

Сергій Таран ґрунтовно і певнено розповідає про особливості електроустаткування моторів, пояснює, як потрібно вести навігаційні розрахунки в польоті.

Сергій Григорійович Таран закінчує училще імені Григорія Олександровича Тарана. Син обрає батькову професію.

ВИЛІТАЄ ОРЛЯ

Неподалік від Кіровограда, за Делеківкою, лежить у долині село Підгайці. Зеленою причепурше, Ігулово розділене навпіл. Частина села називалась колиш. Мамайкою. Подейнують, за часів татарської навали на Русь стояв тут один з туманів (тисяч) хана Мамая. Так і пішли з покоління в покоління перекази сиводавнини. Ще й до сьогодні не розлучаються з отією назвою старожили, по відомих лише їм ризах відокремлюючи Мамайку од Підгайців.

Г. О. ТАРАН.

Чи могли відати підгайці, врядаючи за півтораста років Кіровоградського міського комітету до авіашколи дев'ятинадцятирічного студента з «Червоної зірки», що орля влітку швидко стане орляном? Не відав і Григорій, що однієї його, котрі довго тиснули руку на прощання, частенько траплятимуться йому на очі в Указах і врисах, про них розповідатиме світові Лейтанта. Вчитиме Віктора Талаліхіна льотній майстерності і рідний Григорій брат Федір Олександрович Таран, ініціатори знає, а в рини війни — начальником штабу авіаполку. Стануть Героями Радянського Союзу брат Григорій, старший лейтенант Федір Іванович Говоров, — на честь якого змінить своє ім'я Підгайці, одностайним — артилерист Микола Юхимович Литвинюк (мешкає в Кіровограді). Кавалером Золотої Зірки стане майор Таран.

Але це згодом...

ЧКАЛОВЕЦЬ

Уже в першому самостійному льоті Григорій вразив і здивував своїх інструкторів тим, що пілотував літак, як досвідчений, справжній льотчик. Машина підкорялась йому безвідмовно: пілот і літак добре розуміли характер один одного.

Та найкраще все ж розповів про свого вчителя Герой Радянського Союзу письменник Павло Мизайлов. Ми скористасмося нагодою використати сторінки його спогадів:

«Таран був неперевершеним майстром пілотування важких транспортних машин. І якщо у воєнній авіації прижилося прислів'я: «Літати як Чкалов», то у нас, цивільників, часто можна було почути: «Літати, як Таран!»

Свою практичну льотну діяльність Таран почав у дуже важких умовах — у високогірних районах Середньої Азії.

(Далі буде).

СТАРТИ В НЕБО

Вже стало доброю традицією проведення обласних змагань юних техніків з ракетно-та автомодельзму. Цього року вони були присвячені юнацтву Ленінського вомсомолу.

Урочисто відкрив VI обласні змагання юних головний суддя В. Медведєв. Прийнявши рапорти від капітанів 23 команд шкіл, будинків піонерів та станцій юних техніків області, він поздоровив учасників з початком змагань. Шасаманх старти побавля спортсменам і директор Кіровоградської СЮТ В. М. Кравцов. Наступного дня на мальовничій околиці Кіровограда почалися запуски одноступінчастих ракет.

З хвилюванням слідкують юні конструктори за польотом моделей. А вже кожна з них повинна втримати триразовий старт, а також протриматися наддовше у повітрі. На першому майданчику учасники Кіровоградської середньої школи № 4 Таран Пчолкіна. Стартує модель. Максимальний час ракети тримається у польоті! Але ось провідить запуску ракет гуртківців Тишківського Будинку піонерів Лариса Літот. Судді звернули секундоміри: показав такий самий результат. І лише додатковий запуск розігрує звання чемпіона з ракетомодельзму. Ним стає шестикласниця Лариса Літот.

На старті — моделі ракетопланів. За умовами змагань площа крила конструкції не повинна перевищувати 2,8 квадратного дециметра. Ракетоплан мусить щонайдовше протриматися в польоті, а потім — планерний спуск. Найкращою виявилася модель гуртківців Олександрівської станції юних техніків восьмикласника Володимира Безкоровайного. На другому місці — Микола Урсолов з Кіровограда, на третьому — третьокласник з Кіровограда Олександр Сояк.

Того ж дня на Приморській площі міста численні глядачі з цікавістю спостерігали за ходом автомодельних змагань, у яких взяло участь 45 спорсменів.

Модель з електричним двигуном юного конструктора Юрія Манілова з Олександрії не мала собі рівних. А в класі моделей 2,5 куб. сантиметрів звання чемпіона області здобув учень 7 класу восьм. річної школи № 10 м. Кіровограда Юрій Шаповалов. 95 кілометрів на годину — такий швидкість його конструкції. У класі гуртовомоторних моделей першсть виборов Бог земляк чотв. прокласник з школи № 6 Олександр Горбань.

Жорі змагань позаянуло! діючі макети космічних кораблів. Серед численних експонатів цікаві конструкції стартових установок, макет юної космічної корабля «Восток», присвячений пам'яті Ю. О. Гагаріна, з Тишківського Будинку піонерів, космічні супутники, автоматичні станції.

За результатами проведених змагань визначилася команда-переможиння. Нею стала Кіровоградська обласна станція юних техніків. Чемпіонам вручено перехідний кубок та дипломи.

Друге командне місце вибороли гуртківці Тишківського Будинку піонерів, на третьому — команда Олександрівської СЮТ.

методист піонерів, І. КАРНАТ, Кіровоградського Будинку

ФІНАЛІСТИ ВІДОМІ

РІМ, 6 червня. (ТАРС). У фіналі чемпіонату Європи з футболу 8 червня тут виступили збірні команди Італії і Югославії. Перша дістала право на це завдяки щасливому для себе жеребку, кинутому після того, як основний і додатковий час півфінальної зустрічі СРСР — Італія в Неаполі закінчився нічиєю — 0:0. Друга завдяки перемозі над футболістами Англії в другому півфінальному матчі — у Флоренції з рахунком 1:0. Гол забив Джайл незадовго до закінчення основного часу.

Збірна СРСР того ж дня змагатиметься за третє місце з командою Англії.

ПЕРЕМОЖЕЦЬ — ВОЛОДИМИР КУПРІЄНКО

1 і 2 червня в м. Бельцах (Молдавська РСР) у восьмий раз проводилися мотоциклетні змагання на приз імені Ю. О. Гагаріна. Крім молдавських спортсменів, у змаганнях взяли участь представники ряду областей України, в тому числі кіровоградці Володимир Купрієнко і Юрій Земенок.

На тяжкій трасі вже в першому заїзді машини класу 350 куб. см. розгорілася боротьба між В. Купрієнком і С. Комликом (м. Львів). Першим прийшов до фінішу львів'янин. Та зразу ж після старту другого заїзду лідерство перехопив наш земляк. Закінчивши дистанцію з відмінним часом, він став переможцем у цьому виді змагань і був нагороджений дипломом I ступеня.

Вперше в подібних змаганнях у класі машин 175 куб. см. виступив Юрій Земенок. Він зайняв 9-те місце.

НА СТОРІНКАХ англійських газет знову з'явилася фотографія «Москвич». Великий інтерес, виявлений цього разу до радянського автомобіля, викликаний повідомленнями про те, що чотири радянські малолітражні автомобілі будуть змагатися з прославленими «Мерседесами», «Лотос кортінами» й іншими машинами з світовою популярністю в дуже тяжкому автопробігу Лондон — Сідней. Учасником цього пробігу, що його організує газета «Дейлі експрес», треба буде пересікти всю Європу й Азію, а потім після повільної подорожі через океан продовжити свій шлях по австралійському континенту.

«Дейлі експрес» вирішила ознайомити своїх читачів з молодим дебютантом. На її прохання кілька відомих авторитетів і спеціалістів присілиливо випробували «Москвич». І ось що вони оголосили на сторінках газети. Колишній чемпіон Англії Джон Сіерс, відповідальний секретар майбутнього пробігу, вважає що «Москвич» — дуже міцна машина і буде «серйозним противником, якщо, звичайно, російські водії виявляться такими ж витривалими, як їх машина». На думку Сіерса, головними перевагами «Москвич» в такому пробігу будуть міцність його підвіски, високий кліренс (відстань від дороги до нижньої точки машини) і здатність працювати на будь-якому сорті бензину.

А переможцем торішніх 11-денних гонок від Кейптауна до Саутгемптона Е. Джексон не сумнівається і в високій якостях водіїв «Москвич». «З пацією, що запустила перший у світі космічний корабель, жартувати не доводиться», — заявив він.

О. ПИВОВАРОВ, кор. ТАРС. Лондон.

СТАРТУЄ „МОСКВИЧ“

Спектакль Львівського театру опери і балету імені І. Франка (Львів).

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД НЕДІЛЯ, 9 червня, 9.00 — Гімнастика для дітей. (М). 9.15 — «Будильник». (М). 9.45 — Телевізійні. (М). 10.00 — Телевізійний календар. (М). 10.30 — «Альбом природи». (М). 11.00 — Для юнацтва. «Лукомор'я». Літературний альманах. (Кишинів). 12.00 — Для школярів. «Сваденні місяця нашої Батьківщини». «Михайлівська». (М). 12.30 — Для дітей. «Операція «Сіріус-2». (Львівград). 13.00 — «Здоров'я». Науково-популярна програма. (Харків). 13.30 — «У світі мистецтва». (Софія). 13.50 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М). 14.40 — «Пеленгатор». (М). 15.10 — «Музичний кіоск». (М). 15.40 — «Ляга нас жінки». Тележурнал. (Мурманськ). 16.10 — Наше вітання. (К). 16.15 — «ТЕК-68». (К). 16.45 — Телевізійний художній фільм. (К). 17.30 — «Камертон доброго настрою». (Луганськ). 18.00 — «Телевізійний атлас народів СРСР». (М). 19.00 — Періодичі СРСР з футболу: «Локомотив» (М) — «Динамо» (К). Другий тайм. 19.45 — «Таланти твої, Україно». (К). 20.00 — «Міжнародна Міжнародна програма». (М). 21.30 — «КВН-68». (М).

ПОНЕДІЛОК, 10 червня. Перша програма. 17.30 — «Де народився Микола Залізний» (Кіровоград); 17.30 — Телевізії. (Кіровоград). 11.15 — «Олеко Дуанди». Художній фільм. (Кіровоград). 17.15 — Стандартизація і прогрес. (М). 17.45 — Мультифільм. (К). 18.00 — Шкільні новини. (К). 18.20 — Клуб піканних зустрічей. (Кіровоград). 18.50 — Мальовнича Україна. «У чорноморських рибалок». (Одеса). 19.10 — «Золоті ключі». Музично-світлина передатка. (Львів). 20.00 — До 50-річчя Комуністичної партії України. «Компартія України в боротьбі за піднесення економіки і культури республіки». (К). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — Телевізійний журнал «Проектор». (Кіровоград). 21.30 — «Олеко Дуанди». Художній фільм. (Кіровоград). Друга програма. 21.15 — П. Штраус «Великий балет».

поград); 17.30 — Телевізії. (К). 18.00 — Для малят. В. Вольський. «Дід та журавель». (Харків). 19.00 — Оголошення. (Кіровоград). 19.30 — Художній фільм «Чужий дім». 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — О. Верстовський. «Аксальдова могила». Спектакль театру опери та балету ім. Шевченка (до 100-річного ювілею театру). (К). Друга програма. 10.00 — Художній фільм. (К).

ВІСІРОК, 11 червня. Перша програма. 11.00 — «Місто на Амурі». Телефільм. (Кіровоград). 11.15 — «Олеко Дуанди». Художній фільм. (Кіровоград). 17.15 — Стандартизація і прогрес. (М). 17.45 — Мультифільм. (К). 18.00 — Шкільні новини. (К). 18.20 — Клуб піканних зустрічей. (Кіровоград). 18.50 — Мальовнича Україна. «У чорноморських рибалок». (Одеса). 19.10 — «Золоті ключі». Музично-світлина передатка. (Львів). 20.00 — До 50-річчя Комуністичної партії України. «Компартія України в боротьбі за піднесення економіки і культури республіки». (К). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — Телевізійний журнал «Проектор». (Кіровоград). 21.30 — «Олеко Дуанди». Художній фільм. (Кіровоград). Друга програма. 21.15 — П. Штраус «Великий балет».

ПОКАЗУЄ МИКОЛАТІВ НЕДІЛЯ, 9 червня, 10.00 — Художній фільм «Місяц тут тихі». 12.30 — Для дітей «Операція Сіріус-2». (Львівград). 13.00 — Передача «Здоров'я» (Харків). 13.30 — «У світі мистецтва». «Казанлицька трюбниця». (Софія). 13.50 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту (М). 14.40 — «Пеленгатор». (М). 15.10 — «Музичний кіоск». (М). 15.40 — Телевізійний журнал «Для вас, жінки». (Мурманськ). 16.10 — «Вітні живі рядки». Кінопарис. (М). 16.30 — Програма подорожного телебачення. (К). 17.30 — «Камертон доброго настрою». (Луганськ). 18.00 — Телевізійний атлас народів СРСР. (М). 18.45 — «Новини дня». (М). 19.00 — «Кінопрограма». 20.45 — «Світ днів». Міжнародна програма. (М). 21.30 — «КВН-68». Фінал. (М). 23.30 — «Тільки факти». (М).

Кіровоградське міське профтехучилище № 4 ОГОЛОШУЄ

на 1968—1969 навчальний рік набір юнаків та дівчат у віці 15—17,5 років на спеціальності:

- 1. Формувальники машинного формування.
- 2. Слюсарі-інструментальники.
- 3. Слюсарі-ремонтники.
- 4. Слюсарі-сантехники.
- 5. Слюсарі механоскладальних робіт.
- 6. Токарі (дівчата).

Вступники повинні мати освіту не нижче 8 класів середньої школи і бути фізично здоровими.

Навчання в МПТУ № 4 безкоштовне. Учні забезпечуються харчуванням, обмундируванням і спецодеждою або стипендією і снєодягом, а у учнів-формувальників надається, в необхідних випадках, обладнання гуртожитку.

Строк навчання 2 роки, в формувальницькому машинному формуванні і слюсарям механоскладальних робіт — 1 рік.

Початок навчання 1 вересня 1968 року.

Гі, хто вступає до училища, подають особисто заяву на ім'я директора, свідчення про освіту, характеристику із школи, свідчення про народження (т.т. хто доси 16 років, — паспорт), довідку квартального комітету чи сільської Ради з місця проживання, автобіографію, шість фотокарток (3х4 см).

Документи приймаються в 15 годин по 15 серпня п. р. щодня, крім суботи і неділі, з 14-ї години.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Жовтневої революції, 20, МПТУ № 4. Телефон: 2-26-73, 2-37-59.

ДИРЕКЦІЯ.

ТУРЧИНІВСЬКИЙ ТЕХНІКУМ АГРОНОМІЇ

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ НА 1-й КУРС 1968—1969 НАВЧАЛЬНОГО РОКУ

Технікум готує агрономів середньої кваліфікації з наданням професії шофера, тракториста і комбайнера.

Строк навчання — три роки шість місяців.

До технікуму приймаються громадяни віком до 30 років, що мають освіту за 7—8 класів середньої школи і успішно складуть екзамени з української мови (диктант) і математики (усно).

Особи, нагороджені по закінченні неповної середньої школи похвальною грамотою, зараховуються без вступних екзаменів.

Для вступу до технікуму потрібно подати такі документи: заяву на ім'я директора, автобіографію, свідчення про закінчення неповної середньої школи або переїзде свідчення, довідку про стан здоров'я (форма 286), три фотокартки (розміром 3х4 см.). Для осіб, що мають трудовий стаж — штир з колгоспної або трудової книжки.

Документи приймаються до 31 липня.

Вступні екзамен з 1 по 20 серпня.

Початок навчання 1 вересня.

Зараховані до технікуму забезпечуються гуртожитком, їдальнею та стипендією.

ДОКУМЕНТИ НАДСИЛАТИ НА АДРЕСУ: Житомирська область, Турчинівський район, село Турчинівка, сільгосптехнікум.

ДИРЕКЦІЯ.

І СМІХ І ГРІХ

ГІРШАЄ

Скаржитесь в буфеті Клім: — Що мені робити? Чи не зможе ви чим, Люди, допомогти? За здоров'я за столом Чарку п'ю щоденно, А воно, немов на зло, Гіршає у мене.

В ІДАЛЬНІ

Кричать, гука в ідальні Прокім: — Ось муха плаває в окропі! Ідіть сюди, ось гляньте, люди! — Неправда, — кукар підійшов, — Чи муха мертва плавати буде? Спитав у Прокіла й він.

Борис ЧАМЛАЙ.

Адреса: ТЕЛЕФОНІ

м Кіровоград, вул. Пуначарського, 36. Телефон: редактора — 2-45-00, відповідального секретаря — 2-45-35, відділів — 2-45-36

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкомів ЛКСМУ м. Кіровоград.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.